

мация на аязмата е имало оставени цветя и подаръци. Същата информация потвърждава и сливналият Ив. Кованджиев, който разказа и предание, съотнасящо се с построяването на параклиса: На Ана Гендоташева - съпруга на Гендо Ташев - фабрикант, ѝ се присънило, че Св. Ана ѝ помага в живота. Аязмата е съществувала - казвала се е Св. Ана. Ана Гендоташева решава да стане инициатор да построи параклис. Откупила 1700 кв.м и заедно със Стефанови – фабриканти, са дали пари за построяването му.¹

Върху снимка, съхранявана във фонда на Регионален исторически музей – Сливен (СЛИМни-8548) е налице изображение на група ученици пред чешма, върху чийто фронтон личи надпис с черковнославянски букви: „С. Прав. Анна“. Под него е закачена икона на Св. Богородица. От обяснителния текст на гърба на снимката става ясно, че е правена на 21.IX.1929 г. „пред МОНАСТИРЯ Св. АННА“. (Демирев 2004: 383)

В протоколна книга на Сливенски градски общински съвет за 1928 г. (ОДА ф 46, оп. 3, а.е.2, л. 36, 64) в протоколи № 5 и 10 от заседания са посочени решения за утвърждаване на настоятелство на аязма Св. Ана. Явно в посочената местност е съществувала и функционирала аязма, обвързана с празника Св. Ана, което означава, че на този ден са идвали масово сливенци.

Отново по поречието на тази река, върху югоизточния склон на възвишението Бармука, има наименование на местност Манастир, Манастирчето или „Св. Георги“, където по предание също е имало манастир и събор на Гергьовден. В южното подножие на това възвишение, до аязма Св. Троица, според знание на стари хора, цитирано от С. Табаков, е имало храм или манастир от времето на българското царство. (Табаков 1986: 149)

¹ Инф: Иван Захариев Кованджиев, р. 1927 в Сливен, юрист.